

SZŐKE LAJOS

**A SZERELEM
UTCASARKAIN**

Szerkesztette: *Szőke Lajos*.

Lektorálta: *Hidvári Imre*.

Szedés: *Neuschel Szidónia*.

Tipográfia, műszaki szerkesztés és korrekтура:
Hidvári Imre.

A címgrafika *iff. Majercsik János* munkája.

Grafika: *Szabó László*.

Korrektor: *Hidvári Imre*.

ISBN

Készült a Don Bosco Szakképző és Általános Iskola nyomdájában Kazincbarcikán 2002-ben.

© **Szőke Lajos**

Harmadik könyvemet szeretettel ajánlom feleségemnek, Krisztinának.

Köszönet Berente Önkormányzatának az anyagi segítségért, hiszen enélkül ez a kézirat még most is fiókomban porosodna.

BECSÜLT TÁVOLSÁGOK

Kamasz

Még selyp
a nyelve,
gyerekcipőben
tekereg,
hangjának
nincs színe,
baboskendőnek
ígéri az eget,
szívében
száz apró csengő
csengése
csillaghalovány;
de utcasarkon
körme-rágva
várja már a lányt.

Tőled egészen

Éjszakák üvegébe lány-illatod
összegyűjtöttem,
kibírtam sóhajod ölelkezések
közben, mosolyod
szájszéleimen érni hagytam,
szíved csikódobbanását
mellem karámjába befogtam,
kezeid selymét réteken
széthintettem, a déli tengerektől
idáig gyalogló nyárnak
a tarisznyájába tettem,
tettenértem minden örömet,
leszüreteltem tekinteted,
erjedni hagytam;
tőled egészen berúgtam.

Ígéretek

Megállítom
a Sajót,
a Tátra felől
feléd settenkedő
morcos
északi szelet
elfogom,
földhözteremtem,
ablakod elé
terelgetem
a végtelen legelőin
szétkóborolt
csavargó csillagokat,
gyökerestől
kicsavarom
a lombosodó, erős
fákat
ha árnyékukat

reád merik vetni -
s ha villan
éjfékete
szép szemed,
elgyengülök
és mozdulatlaná
dermedek.

A képmutatás

Szűk kosztümödnek
nincs mérete, se ára
vesd le, dobd le
székem karfájára.

A pillanat szeszélye

Döntened kell
hogyan legyen tovább
- integetsz-e
az akármerre induló
vonat után,
vagy minden időkb
most, először
leveszed a szoknyád.

Eskü

Faháncs hajadra
a lelkesedő fatörzsekre
ölelő karodra
ölelésemre
szemed homályára
a ligeti félhomályra
tested remegésére
csókokd áhítatában
a csend ásítására
az elválás
megindultságában
megrendülésemre
és legrosszabb önmagamra is
esküszöm: szeretlek.

Mert elindulok

Milyen más ez a nyár...

gesztenyék tomporát
szelekkel simogatom

nekem épít várat virágából
akác a domboldalon -

Milyen más ez a ragyogás,
fecskék hasogatják az eget

vásznát díszítik
felhőkből báránymetszetek,

s öntik felém illatukat
a pünkösdi rózsák

ha elindulok újra:
- mert elindulok hozzád.

Érkezésed

Lettinek

Ártere nő
ösztöneimnek,
füzek oltára
előtt
inget ölt,
lepedőjét teríti
a rét, azért
ilyen zöld,
az ég kék
színfala előtt
felhők sem
vetnek árnyat,
s mert szép
vagy... margaréták
küldik
szíromfogsoros
mosolyaikat utánad.

Intermezzo

A kellékeket a természet
sebbel-lobbal összehordta,
langy nyári este sebzett,
néhány csillag meglesett,
s megnyúlt a Hold
kalácsképe, amikor
a kedvesem levetkezett.

Azt szeretem

Azt szeretem
benned,
hogy barna vagy
akár a faháncs
és vékony,
mint nádasban
a legszebb
karcsú nád,
az iszapot érő
mély hallgatásomból
mindig szóra bírsz,
s hogy csontjaim
citeráját pengető
ölelésed izgat,
igazgat megint,
az őszinteség
nyílt törése vagy
azt szeretem benned,
s hogy nem csak
tisztá víz; -

csillogása lettél
szerelmemnek
és medre is.

Szerelem

Ma éjjel körbehajózlak
érzékszerveimmal:
- melleid Horn-fokára
simogatásom zászlóit kitűzöm,
dél-tengeri-meleg öled
öblében lehorgonyzok,
combjaid lagúnájában tempózok
sörényes lobogással,
s Mariana-árok mélységű
vágyak viharából kievezve
szájszéleid partjainál kikötök.

Jöttél

... kicsi nőstény, könnyű
antilop, karcsú zerge, éjszakám,
éjszakák közötti híd
szemed csillagával ékesre
szegecselve, nyelve nyúlt
az eperfának, holdárnyék,
hol járnék nélküled?
Röpülsz, zökkensz ölemben,
lobogód vérem tornyára
kitűzted, morzsolódik
tüzedtől tüzem, kör kerít,
karod fon, kedvesem, szeretőm,
odavonsz idegen ágyadba;
hazavonsz, karcsú váram
öledbe ledöntve, szeretlek,
sorsomhoz örökre hozzákötve.

Becsült távolságok

Azt mondd talány,
de én tudom,
hogyan oszlik százfelé
egy sor érintés között
a szorítás,

tolvajszülte alkalmakat
játszom veled,
magamhoz hangollak,
mindig más és más
a pillanat zamata -

átvirrasztott éjjeleket
ígérek, ujjaid bögyének
hízogó bársony-alapot,
becsült távolságokat
teríték érzékszerveid köré,

pelenka-magányt,
ablak mögötti fuldoklásokat,
miközben kiskertünkben
jácintok illata között
motosz a tavasz -

és azt mondom talány,
pedig te tudod,
hogyan simulnak egymáshoz
a sejtek, s mennyire
szorít kötelmeivel majd
az anyaság.

Mozdul már

Olvad az ősjég,
sziklák eróziója dúl,
folyók medre mozdul
százméterekkel odébb,
tomboló viharok jönnek,
Isten - és ostorcsapások,
álborúk meg háborúk,
odafönn az ember
a végtelenbe kilép,
s e tratoszféra alatti
rolettákkal elzárt
kicsinyke szobában
mozdul már tested is
- felém.

Jössz felém

... kismamaruhás
terhes ősz,
májfoltos
faleveleiddel,
gyümölcság
vemhedből szült
porontyaidtól
megkönnyebbülsz,
te tél pelenkáit
szárítgató tavasz,
zöld köntösébe
ölelések után
újra visszabújó,
harminchatfokos
melegszívű nyár,
jössz felém,
mint az évszakok
- vonulásukkal
szeretlek.

Közös kulcs

Valamikor kulcsokat
gyűjtögettem, gyűlöltem
a bezárt ajtókat
magam előtt,
a csapódásokat mögöttem,
valamikor hétpecsétes
titok tested zárját
csak a képzeletem feszítgette
... ma már közös kulcs
nyitja garzonunkat.

Ismerős ismétlődések

Amikor elalszol
olyan, mintha elmennél
messzire tőlem,
héttornyú várnak
hetedik tornyában,
a felvonható hídon túl
őriznek álmaid,

körülleng a kizárt
végtelen és szobád
éji csöndje...

bámulom szájszéleid
zsúfolt peronján
a toporgó álm
átutazó-mosolyait,
belélapozok emlékeim
katalógusába, s rémlik,
ismerősek már e képsorok.

Most

tél van,
friggyel és faggyal
csiszolt
fémes éjszaka,

Prométheusz-lopta
drága
tűz lángja
árnyal, imbolyog,

mint megannyi
angyal
tékozló tánca
arcodon; fellobog -

suhint egyet
odakint
ostorával a szél,
csendre int,

szíved ajtaján
kopogtat magányom;
- beengedsz -
s öllelek már megint.

Igazságok

Az igazságok
karjai simogassanak;
ne csak a két kezed,
a szabadság rabjává váljak;
ne csak két szemedévé,
minden ember szeretete
leheljen szájon; ne csak a csókod,
minden dolog hozzám igazodjon;
ne csak a tested,
a világ is fogadjon magába;
ne csak öled.

A MESE VÉGE

Intelem

Nem középkori zsarnok
uradnak születtem,
görnyedthátú esték
inkvizitora sem vagyok,
mellettem élj, ne velem!
bennem drákói
irántad a szerelem.

Csak a csönd

Semmiféle jel
nem árulkodott arról
hogy más lettél,
arcod tiszta volt,
ölelésed megszokottan
szeszélyes
... csak a kardélként
elnyúló moccanatlan szád,
csak a csönd volt gyanús.

Ideálsirató

Ne öltözz csillagnak
mezítelen
szebben ragyogsz
zsong suttogás
drót nélküli üzenet
zuhanok veled
mélyebb magányba
ajtótlan falak mögé
a világ közepén
szívünk körüli
társasutazásra.

A tétova
tapintás ékszereivel
szépítelek
sóhajokkal át
meg átszövöm szád
vágyam
kovácsoltvas
díszes kapuját

elédnyitom
s ideáktól összeázva
képzelt bűneim miatt
bűnbocsánatért
hozzád szököm
kedvesem
hozzád szokom

Amikor megbántottál

... csak a tóig futottam,
gyűrűzött szívemben a harag,
s a vízből visszaszállt
tenyerembe a lapos kavics,
amit akkor kacsáztam újtára,
amikor először megcsókoltalak.

Akkor is szeress

... ha éppen ügyetlenül
lepecsézetem kávéval
a legszebb nipp-terítődöt,
ha ebéd közben olvasok...
A csend akaratosan
kettőnk közé szélesül;
egyre élesebb, ellenségesebb,
már képzeletünk sem teremt
belőlünk mást, mint akik
végül is vagyunk.
Elkopott királynői ruhád,
zálogházba került
a csodálatos zafír-ékszer,
s hogyan is értethetném
meg veled, egyszerűnek
szeretlek én a legjobban,
gumival összefogott hajjal
és mosogatóvíz illatú
kézzel...

Miért is szeresselek

Erek dúlóútjain
csipkeágak-rongyolta
koldusvágyak ténferegnek,
ölelések tarlótüzében
égig üszkösödnek
simogatásaim, ívekbe lazult
lábaid porig rombolják
a vágyam fáraójának épített
térdek piramisait.

Miért is szeresselek
fáradtságra vetkőzött esték
sátánasszonya,
csalán gyökerezik nyelved
alatt, szemed ikerkútja
mérget rejtez,
hogyan is moshatnám meg
tükrében kopott arcomat.

Hó telepszik fehér sóhajokkal
hajamra, ahogyan tartalékait
az ember; fölél az idő,
mégis, mint minden űrt markoló
szerelemben; egyre szebb vagy,
kedvesebb, éjszakáról éjszakára
megfizethetlenebb
másholléted ára ... fagyok
és fogyok kötelező magányra.

Hogyha elhagysz

előveszem
legfehérebb ingem,
bekötöm
szemem az éjszakával,
s bánatom
sortüze elé állok.

A mese vége

... és a szerelem
kapirgáló-dombján
nem lelhet többé
briliáns kincsre,
mert imádott
gyémántfélkrajcárját
egy másik kiskakas
már régen elvitte.

Emlékeddel rajzik

Pipacsok testén
vöröslik az ingem,
szúrt sebeimből
átüt vérem rajta,
emlékeddel rajzik
szívemen a nyár,
mint egy zsongó
darázsfalca.

Áve Éva

mindennap belehalok
életembe egy kicsit, már nem
fortyogok
különböző indíttatású indulatokkal
ellened, s ha szemhéjaid félig
lezárod, tudod, marad nyom utánam
rengeteg, s hogy az idő lőrésein át
rád is rád lő az emlékezet. Áve Éva,
a csókok óborától ittasult szám
trezorja
bezárt, hiába őrzi harapásaid nyomát
a váll: lennék csak átkozott
veled. Lennék csak átkozottabb veled,
a vágyaim fölé startoltatott tiltások
bombázórajaitól, életemből
nem adok több részt neked a remény
elértéktelenedett kárpótlásjegyeiért,
s ha a nappal apróforgácsai utolsót
lobbannak fáradságom
gyehennatüzében,

nyújtózkodva meztelen-pőrén a
végtelen
boldog menyegzőjén; már nem bánom,
hogy nem enyém a menyasszony.

Etúd

Ha haragszom rád
kavicsokkal összetöröm
arcodat a tó tükcrén,
s nagyobbodó fodrokkal
a parti padlany
titkaihoz odazárom.

Románc

Miért is volna
hosszám
hűséges a nyár,
amikor
az avarral ellepett
megbújó
ligeti padunkon
most is
téged várlak,
hogy leveleket
megcsúfoló
kecses lépteiddel
libbenj
ölelő karokkal
- felém.

Ősz sámándombokon

Óh ősz, mégis gyönyörűm,
nézem vad táncod,
ahogy pörög-forog
füvek fonnyadó szálaiból
varrott szoknyád,
villogtatva combod csokrát,
hallom, botor szélben
mint roppannak
mozdulataid csigolyái,
öled nyálkás bokrosában
hogy motoznak még
az örömök csigái. -
Álmulás ez az elmulás,
hitehagyott szürkül így el
magányos félelemben
ahogyan megveti avarból
fekhelyedet a táj,
s te ledőlsz e kerevetre,
de mert szeretlek mégis
felesküszöm én is szerelemre.

Ha hozzád szólok

Ha hozzád szólok
ne figyelj rám,
mert amit elhallgatok:
az a szerelem.

Szélnek eresztetem

Szélnek eresztetem
hiányodtól
véresre sebzett
magányom
majdcsak bekötözi
valaki.

Úgy mint a vonat

mely kiszökött a rétre
telefondrótok
és két végtelen fasor között,
sebesen indultam el,
hozzád sohasem értem,
mert a virágtengerben
csak akkor láttalak
meg, amikor visszanéztem
és már messze elhagytalak.

Távolság

Én lombkorona
te lombkorona
csak az emlékezés
átragyogó
fényszálaival érintkezünk.

SZERETŐK

Az ajtóból kivettem

a kulcsot,
másikat a lábtörlőm alatt
találsz kedvesem,
nem baj ha zajjal jössz,
a halál jár csak csendesen.

Szököm hozzád

Viszek neked fény-nyalábot,
árokparti zöldet mellé
díszítéknek, barkázó
melleid bokrára leheletem
libbenő zászlóit kitűzni megyek,
szököm hozzád túlcsorduló,
egész marék simogatással,
az öröklét hétpecsétes
titkain is át...

Te mezítelen

Szeretem
hogy ember vagy,
kézzel fogható
anyag, s míg zöld
köntösét fölveszi
a május,
te mezítelen vagy
a legszebb
- és hanyatt.

Szeretők

Igaz mesterem voltál
ágyrajárásunk idején,
a szakma kiválója,
fölbátorodtam hozzádig,
én, a szerelem iparitanulója,
tested simábbnak tetszett
a kalapácsok nyelénél...
szemléltetőeszközeidről
csiszoltabbat sohasem
tekinthettem, vizsgáidon
úgy estem át mint diák:
bizonytalan, esetlen.

Ugorjunk a tóba

kedves;
neked hűs vize,
nekem a zuhanás
a szentebb.

Csalás

Elbitangolt esti harangszó
és a kényes jázminillat
küld hozzád álmomban engem;
szobád templomába csillagok
bezárnak, zavarom kusza
szálaiból bogozódik a szó,
lelőki erényét az óvatosság,
lehull, mint könnyű hálóinged,
bőrödön a sötétség feszület,
s az igazság kézzelfogható.
Melleidre landol nyelvem
tétova, tapogató hidroplánja,
rásiklik megnyílt szádra,
szélölelésben araszolva
vágym combod mélyén matat,
csigák nyála vemhed, szőröd
tapadó moszat, mintha tenger
ár-apálya; emelked és süllyed
feneked, öregedő tengeralattjáró
... elmerülök benned.

Várakozás

Csak ez a fullasztó
sötétség ne hömpölyögne
körüöttem, csak ez a merülő
zseblámpafény-remény
pislogása ne lebegne fölöttem

- ablakom kitárva
várom ismerős lépteid
de ma sem jössz, ma sem
ezt ordítja kutak mély csöndje
s valahol felhők mögött
ezt ragyogják a csillagok.

Dal

Nyisd ki rózsám kapudat
hagy kerüljem házadat
szita-szitapéntek
szerelemcsütörtök...
pedig még szerdai
ölelésed sem hűlt ki
ölem mélyén, ujjaim rengő
árbócán vitorlabőröd remeg
vedd le rózsám blúzodat
hagyd, öleljem válladat
fogadd be a vándort
aki éjszakahajaddal már
kedden is betakarta szemét
- csillagom se ragyogott -
fogadd be a vándort
testeddel etesd meg
csókoddal itasd meg
... nyisd ki rózsám kapudat.

Gyanús már

Furcsa-féle szabadság
a miénk...

    tartozni igyekszel valakihez
    tartozni igyekszem valakihez,
ám ebben az össze-vissza
keresésben
gyanús már minden kapcsolat.

Nyárvég

Megpillantlak,
tested büszke kastélya
rám vár a sarkon,
szájszéleid keskeny
tornácára kiülnek
mosolyaid, csorog
ránk az alkony,
lobban egyet utoljára,
s összekulcsolt
ujjainkra ráég
a nyár gyufája.

Mária-marasztaló

Kék blúzod alól
galambok kizuhanása:
- sóhaj és rebbenés -
maradj így Mária
ahogyan kitörni
készül belőled az indulat
ahogyan kövek között
a kő is megmarad
őzike rémületteddel
maradj bolyongó ereimben
de ne úgy mint
alvadt vérdarab
keringeni lássalak
verni, ahogyan ver engem
a hosszabb idő
két szeretkezés között
ha ajtó csukódik
mögötted, s pilláimra
ragacsos álom.

Fohász/ok/

Uram! mennyire dohszagú
a jászol
ahová Máriámnak
szülnie kell gyermekét
s milyen durva a kor
melynek be kellene fogadni
a kisdedet.

Óh Uram! lennél csak ember
a Földön, e városban
és most, hol gondok
alapjaira épül a holnap
... megjárhatnád te is
a poklok poklát.

Gondolat

Te kis agyonsminkelt,
ki olyan asszonyosan
szorítottál, hogy azóta is
száztíz ver a szívem
... vajon eladtad e már
mindegyik ölelésemet?!

Te temess

Koszorú
és gyász-szalag nélkül
nem baj
ha az ég is belekékül
zsoltár
könny se gyászmise
ne sirasson
szép szavakkal senki se
sajnálat
és szánalom ne kövessen
testemre
föld ne essen
ne nőjön
jegecske se sírhalom
fölöttem
a púpos dombokon
ha végül is
észrevétlen elmegyek
- te temess csak
önmagadban engem.

Elégia

El nem követett
vétkeim miatt
bűnbocsánatért
nem esedezem,
nem vagyok jobb,
nem vagyok
rosszabb senkitől,
dühös szélvihar,
vagy dombok ölen
megbújó csendes völgy
nálam nem lehet
viszonyítási alap
... fölöslegesek átkaid.
Kénye kedvére
karmol az idő,
fáradt esték
baktatnak
a ráncok kusza
gyalogútjain tova,
nézem simogatásokkal

teli tenyerem
és gyöngédségről,
szolid, szelíd
szavakról álmodozom.
Látod kicsim?
meztelen csönd
ölel át
ma éjszaka is,
párnámon szétterül
a lámpafény
szálas haja,
karcsú derekát
büszkélkedi
asztalomon a váza
szál virága,
s te nem vagy,
már megint nem vagy
mellettem...

Tanácsstalan

Bőrömön
csókjaid billog-nyoma
- hova menjek,
hogy menjek haza
ennyi érintéssel a szívemben?!

Újra ősz

Kapuk mocoognak,
kilincsüket
szél emelgeti,
kémények füstje indul
glóriát kerekíteni
a házak feje fölé -
Újra ősz van, ősz
és édes avar-illat,
ablakomat eső veri,
szürke az éj mint szemed,
s mire felöltözöl,
elindulsz; a fák már
meztelenek.

Filmkép

A mellek közeledő
bimbók-födte hegyek,
a megnyílt száj
sejtelmes kanyon,
sziklás ajkak,
szemölcs plánja
a bársonyos nyakon,
a szemek előtt
csókos pára,
lihegő-boldog,
s azon túl már semmise,
csak farkasharapások
és zuhanás
a legmélyebb semmibe.

Képzeletem játéka

Egy ideje láthatatlan
vagyok s nesztelen is,
mint a besurranó tolvaj
- álkulcs fordul a zárban,
szobádba belépek,
s gyűlölködöm
hogyan horkol melletted.

Idézetek

készülnek bennem
a szavak és simogatások,
ahogy blúzod leveszed
és szoknyád a földre hull:
olyanná válsz mint a táj...

Megkopnak álmaid

akárha szájszélen
a rúzs,
parázsról pattant
királykisasszonyaid
hetyke derekát
zsírpárnák ölelik át,
s már hiába
öltöznek érted fehér
ruhába, az ablakon
beleső hófoltos
hártnak sem marad
többé tőlük tátva
a szája
... szépségük
kőd a romokon.

A szerelem testamentuma

Maradék testemet
csillagok elé vessétek
örök martalékul,
ha éltem; éjszaka éltem,
fejfámra sóhajok apró
szalagjaiból készíttetek
koszorút
hűtlen szeretőim,
s buja öleléseitekből
két izgalmas
csiklóbizsergés között
küldjete le hozzám
egy-egy simogatást.

A szerelem szatírái

3.

Hajnalodik, fülembé
hízelegsz
egy MARADJ MÉGet,
s én nem bánom,
ha följebb húzod
a térded
és nem beszélsz.

4.

Árulás ez a mozdulat,
nem a tiéd,
ölelésed visszaadom,
s megkérlek,
hogy más kalapját
máskor ne felejtsd
a fogason...

Mementó

Ismeretlen galaktikákat
választok magamnak,
a távolság hercegnőjévé
egyetlen parányi csillagot,
aprópénzzé váltom álmaim,
megnyitom a kiskaput,
magányom portájáról
a Hold utolsót rugó
árnyait is elengedem,
araszolok pupilláimmal
szálas sugarak gyalogútjain
a végtelen karámjába
kizárva...

- vajon kiért szótted
kamaszsirató estéimből
szerelmem hiába-gyolcsingét
anyám?!

EPILOGUS

Talán te leszel

a hattyúdalom,
az utolsó kés kínja
szívemben, az az Isten,
az a sátán, ki ítél,
elítél, s keresztre feszít
majdan bánatom
keresztfáján.

Hasonlatok

Olyan sohasem tanult
félszegen szép
a kék szemed,
moccanatlanul szebb
a szád, Cicerónak
dolga volt a beszéd;
neked ék a némaság,
égre törő úrhajó
nyakad hirtelen-íve,
pilótabravúr
sóhajod zuhanórepülése,
melleid virágcsokrok;
átkötve színes erezzel,
szerelmem tartópillérein
mestermívű híd a derekad;
átvonul rajta az éj
vágyak csillagjaival
kiszegecselt göncölszekerén.

A szerelem utcasarkain

Egyszer majd hiába lesz a száj;
csókok madarai
nem raknak belé fészket,
nem számít, hogy a tűzbeborult
csípő lángja merre ring,
a távozó túsarokrigmusok sem...
az ujjbegyek vasalóitól
egyszer majd másnak igazodnak
a szoknya ráncai,
napfény mezőtüzének zöld
martalékává lesz a vágy,
pipacsok vére mellen az ing,
s tenyérré keskenyült ágy magánya
fog ölelni, ölni.
Egyszer majd nem számít
az örökös el nem indulás,
a szívbe túske szúr a könnyörület
csipkeágairól, s koldussá

rongyolódik a lélek a szerelem
sivár utcasarkain...

- de addig még szeress,
vigyél el innen Krisztina.

Ha holnap

... szoknyában állnál elém
meg blúzban
és olyanak tetszenél
mint egy tavaszba öltözött
cseresznyefa ága:
levetkőztetnék.
És holnap, meztelenül,
blúztalan vállakkal előttem,
sóhajok gyöngé szelével
tavasznak neveznék.

Vert ruhátlan

Add meg Uram azt
a mindennapos
tűzállócsontú
sörényes lobogást,
melynek katakombáit
ezerszer is bejártam,
adj emberöltőnyi vért,
véredényeim alatt
a vágy izzószálait
izzítsd csak tovább
és vigyél engem
ölenként a kísértésbe,
s jaj, meg ne szabadíts
ettől a gonosztól,
este is vert, éjjel is vert
suttogással, öleléssel
... vert ruhátlan.

Csillaghullás

Lennék már
szakadatlan könnyeső,
októbert latyakká
könnyező, s mert ingemért se
kellek, ingyenért sem
senkinek;
lennék én hópehely,
most, augusztus elején...
de kinek a meleg
tenyerére essem,
kinek keze forró ölelése
küldjön a gyönyörök
örök gyehenna tüzére
elolvadni engem?
Este van, talpig
bánatharasztban
indulok az ősz felé,
megint ez az ing

alatti tamburin-szív
ritmustalan
kín-dala kísér,
körülöttem kavargó
hiányod a szél,
s mert ingemért se
kellek, ingyenért sem
senkinek: viszi feléd
valahol-léted
lobogó pásztortüzéhez
jegesedő magányom.

Lehunyt szemek

Mert szelídnek születtem,
mint fák fakuló
blúzain átaranyló
gyöngye őszi fény,
s mert megfontoltabb
régi szertelen hevem;
gonosz vagy velem.
Annyi asszony-állat
karmolással lelkemen
prédaként a télnek
könnyen odadobsz,
mint egy kiolvasott
haszontalan könyvet;
érdektelenül becsuksz.
Vérzik, erősen vérzik
valami ismeretlen
idebenn...
Leveszed a ruhád,
még leveszed, idegen
simogatások ujjnyomain

tántorog a képzelet,
s ha esték bimbós
sötétjéből kibomolsz
nekem; áthangolt
ölelések húrjain
falsot kap sóhajom
érted-szonátája,
s csak lehunyt szemek
alatt marad életben
a pillanat varázsa
... ha fölnyitom
pilláimat: tönkremegy.
Vérzik, erősen vérzik
valami ismeretlen
... idebenn.
Megérintelek, még
megérintelek számmal,
mintha kacszázó kavics
csókja a vizet,
szerelmedben bővelkedek;

de nem láthatod
milyen mély sebet
hagyott szívemen
az a féltésekkel átítatott
sáros ármány,
feléd-mozdulataim
közben el-elakad kezem,
s ha örömök záporát
szórja szét az est,
rám zuhan egy rég épített
szép szivárvány.
Vérzik, erősen vérzik
valami ismeretlen
... idebenn.

Többet markol

A páratlan szám
mellé is letelepszik
odailló párja,
kétségbeesésed mély
kútját ezért elkerüld;
senki nem születik
örökös magányra,
senki sorsa sem
írott lapok tömkelege,
egy felismert lehetőség
olyan mint az érett nő:
érdemes kikezdeni vele,
de ne hamu legyen
szíved körüli könnyű
kísértése; a láng
többet markol,
szélesebb a tenyere.

A lélek mértékegységei

Vajon hány fokos a vágy,
milyen mély
egy kétségbeesés kútja,
hány méter magas a gát
melyen legény még
a legény, s mennyire sűrű
a köd a képmutatás
szemüvegén?

Vajon hány tonna lehet
a bánat súlya,
hány mérföld az enyészet
nedves útja,
miért nincs mértékegysége
a jóságnak,
a szépnek,
ha az ok az okozatnak
társa; oktalanul
miért cselekszik az ember,
s mekkora a szív ütése,
ha küszködik egy szerelemmel...?

...Ki elismeri, mennyi
kérdés gyüremlik bensőjében;
az nem lehet ostoba,
csapkodja mindennapjait
a felismerés ostora,
új világot szó maga köré,
befejezhetetlenül
célt teremt benne,
s olyanná érleli létezését
mintha mindig értelme lenne.

A képmutatás szemüvege

"Az ördög nem alszik..."
otthon,
férjét csalja
szomszédjával éppen,
nála a csalás is
egyfajta önkifejezés
ekképpen.

Tépelődöm;
ugyan mi lesz a sorsom,
ha nem kerülök mellé
mégsem a pokolra,
s nem hajlít felé
többet
velem közös dolga,

ha eltakarja
éjszakákkal szemét
a képmutatás
foncsorozott szemüvege,

tépelődöm; ugyan
miféle varázsa vonz,
miért élek vele...?

ajánlás:

Vándor vigyázz!
Sorsoknak ne tiéd
legyen az okulás
példaremeke;
a józan ész határán
tőled sem kér
senki útlevelet.

A vágy hőfokán

Máglya
a bujdosó vér,
ölelésed
olaj e tűzre,
combod
zárdájának kapuján
dörömböl vágyam
husángforgató
küzdelemre,
nagyvilági, vad
szárnycsapások
röpítenek
... a pillanatért.

- Ugyan
mit várhat még
elmémbe
valóság és csapongó
képzelet? –

Jaj kedves,
forró trópusom,
fejem fölött
lángok,
mellemen hevesen
átoson
a legszentebb
halálok;
elizzok veled,
elégek
magamramaradt
némán;

mert mintha terjedő
bozóttüzet,
nem tudlak téged
kikerülni én
sohasem... immár.

Arrafelé

nem járnak
nyulak; öled
bokrosát én fészkelem,
a függöny résein át
parttól-partig
vérzi csillagfénnel
az éj két szép szemed,
nyújtott lábak hosszú
bársonyágai árnyjátékolnak
a falon,
akárha hótakaró alatt
a tető, roppan egyet
ölelésem karcsú derekadon,
vállnak gödrös jászolában
kisdéd csókok,
boldog ringás, ringatózás
a világ, szárnyalás
és zuhanás szárnycsapásait
duruzsolja odakint világgá
a leselkedő szél.

Testmeleg kegyelem

Combjaim közé
mindig a végtelent akartam,
ám rideg közet,
szikla volt első csillagom;
se csókja, sem feszített
húrja... ragyogott nélkülem.

Most beérem veled,
testmeleg kegyelem vagy nekem,
a magány marcangos
farkasait elűző
legszentebb nő,
s már hiába teremne

égbolton meg tengeren
feltűnőbb nász és szerelem,
combjaim közé
nem kell más,
mint e bilincses ragaszkodás,
mi kettőnket összenő.

Fölmondás

Te lány,
ki szerelmem-vállalat
igazgatója vagy,
láthatod,
kevés a béralap,
s jól tudod
a pillanat mily drága,
te lány,
fölmondok neked,
emlékeim visszaadom
örök
leltáregyenlegnek,
mert mióta
nem hiszlek hittel
egyetlenegynek:
sajnálom a múltó éveket,

te lány,
hol az a hég,
hol az a vágy,
ifjúságunk
májusi esőostora,
hol a meghitt
ígéret,
hogy mi már máshoz
sohasem megyünk haza...

Ugyanaz a sarok

Amikor piros gyűlölködés
lesz csak a szív
és kontyod kócos örökségét
visszakérik majd a kazlak,
mikor blúzod alól százezer
simogatás szökik haza
tenyerembe, mintha esti
imáról a fáradt vénnek,
majd jön a végső randevú,
hol nem kérem bocsánatod,
nem kérem szerelmed,
de az emlékek üveghegyeiből
megkövetem mindazt,
ami hiánya lesz az egésznek.

TARTALOM

BECSÜLT TÁVOLSÁGOK

Kamasz.....	8
Tőled egészen.....	9
Ígéretetek.....	10
A képmutatás.....	12
A pillanat szeszélye.....	13
Eskü.....	14
Mert elindulok.....	15
Érkezésed.....	16
Intermezzo.....	17
Azt szeretem.....	18
Szerelem.....	20
Jöttél.....	21
Becsült távolságok.....	22
Mozdul már.....	24
Jössz felém.....	25
Közös kulcs.....	26
Ismerős ismétlődések.....	27
Most.....	28
Igazságok.....	30

A MESE VÉGE

Intelem.....	32
Csak a csönd.....	33

Ideálsirató.....	34
Amikor megbántottál.....	36
Akkor is szeress.....	37
Miért is szeresselek.....	38
Hogyha elhagysz.....	40
A mese vége.....	41
Emlékeddel rajzik.....	42
Áve Éva.....	43
Etűd.....	44
Románc.....	45
Ősz sámándobokon.....	46
Ha hozzád szólok.....	47
Szélnek eresztettem.....	48
Úgy mint a vonat.....	49
Távolság.....	50

SZERETŐK

Szököm hozzád.....	52
Te meztelen.....	53
Az ajtóból kivettem.....	54
Szeretők.....	55
Ugorjunk a tóba.....	56
Csalás.....	57
Várakozás.....	58
Dal.....	59
Gyanús már.....	60
Nyárvég.....	61

Mária-marasztaló.....	62
Fohász(ok).....	63
Gondolat.....	64
Te temess.....	65
Elégia.....	66
Tanácsstalan.....	68
Újra ősz.....	69
Filmkép.....	70
Képzeletem játéka.....	71
Idézlek.....	72
Megkopnak álmaid.....	73
A szerelem testamentuma.....	74
A szerelem szatírái.....	75
Memento.....	76

EPILÓGUS

Talán te leszel.....	78
Hasonlatok.....	79
A szerelem utcasarkain.....	80
Ha holnap.....	82
Vert ruhátlan.....	83
Csillaghullás.....	84
Lehunyt szemek.....	86
Többet markol.....	89
A lélek mértékegységei.....	90
A képmutatás szemüvege.....	92
A vágy hófokán.....	94

Arrafelé.....	96
Testmeleg kegyelem.....	97
Fölmondás.....	98
Ugyanaz a sarok.....	100

A szerelem lelkünk legfinomabb

terméke

melyet olyanná tesz a képzelet, amilyenné akar. Csakhogy nem láthatunk ideáink mögé, ahol bizony nem mindig tetszik az ember. Mégis, megkövetem szerelmeim.

Ha egy kapcsolatban adtam, az bensőm önzetlen valósága volt...

Igyekeztem e kötetbe úgy válogatni, hogy az anyaga kerek szerelmi történetté álljon össze. Ezért a versek nem születésük időrendi sorrendjében vannak beszerkesztve, és az utolsó ciklus, az Epilógus kivételével nem azonos megírásuk indíttatása sem.

Nem igazán merem ráfogni, hogy ez a könyv -

válogatás, hiszen mintegy ötvenhárom verset újként ajánlhatok az olvasó figyelmébe.